

бѣше забравилъ, че го слуша и отчето. Но се съумѣса и се забърка: изчерви се, бликна му потъ на челото,—кашли ужъ, вади кърпа, да плюе . . . Най-послѣ се досети, за какво бѣше дошелъ.

— И и, нефелна старостъ!—каза.—Забравихъ: Драгойчо е доло . . . чакатъ те съ моитѣ синове—Драгойчо . . . окото му се налѣло съ трѣвь, дѣто го ударили нощесъ . . . щѣли сж да го окъоревятъ—тцъ, тцъ!

Драгой седѣше на пруста въ долния етажъ, а до него бѣха възправени тримата дѣдови Добреви синове: само единътъ отъ тѣхъ бѣше отишълъ на работа.

— Селската работа е, като женската: не се гледа имотность и родъ,—смѣеше се единътъ отъ Добревитѣ.

— Мжчно е да се разбере моето,—отговаряше Драгой.— Въ общата работа азъ и баща си не жаля, та Брайкова ли ще жаля: отъ него само зло съмъ видѣлъ. Поддържалъ ме! Да ме е оставилъ селенинъ да съмъ. Съ какво новиятъ занятъ на който се уча, е по-добъръ отъ бащиния ми? На занаяти трѣбва да се учатъ дѣцата отъ планинитѣ дѣто нѣма работна земя. Ама видѣлъ и той, че ми захваляли учителитѣ тука, турила се е и мама, какъ и какъ да ме изучи, та . . . поелъ е Брайковъ работата, колкото да ме отбие отъ пжтя ми, за да не се яви въ селото ни още единъ окатъ човѣкъ.—Какъ да е, —сега на думата си: мжчно е да се разбере моето снощи. Кметътъ прати човѣкъ, да ни изплаши, а вие се втурнахте да го убиете. Защо да ви плаши той, а? Вие пѣкъ—защо да убиете неговия човѣкъ и послѣ—да зачеринтѣ кжщитѣ си, да гниете въ затвори?

— Каквото се провикнало, толкова се и откликнало!—обадди се най-младиятъ отъ Добревитѣ.—Чева ще го оставимъ да ни избие?

— Вадата трѣбва да се размжти, за да се избистри,—добави срѣдниятъ.

— Кой знае,—дълбаеше се въ нѣкаква мисълъ Драгой.— Азъ смѣтамъ, ще трѣбва по другояче да се размжти водата . . . Тогава, вижъ, ще падатъ и глави, много глави. А сега—за нѣкакъвъ Брайковъ, хе . . . за нѣкакво кметство да се зачерниятъ челѣди.

— — — — —
Слѣзоха Странджевъ, дѣдо Добри и Отчето, та Драгсий си пригълтна приказката.

— Е, какъ сте?—протѣгна му Странджевъ ржка, като се смѣеше.

— Мойтѣ братовчеди се разбѣгаха: никой отъ тѣхъ не е осъмналъ въ селото,—каза Драгой.